

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 174/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Dunajská 18, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Zuzany Olexovej LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 588/2012-272 z 18. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „odporkyňa“ alebo „žalovaná“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 588/2012-272 z 18. novembra 2013.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 89/2009, v ktorom sa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“, v citáciách aj „navrhovateľ“ alebo „žalobca“), po čiastočnom späťvzátí žaloby domáhala proti sťažovateľke zaplata sumy 933,64 € z titulu úrokov z omeškania z nezaplatených mesačných zálohových platieb k bytu č. 1 nachádzajúceho sa na ulici [REDAKOVANÉ], ktorého sa sťažovateľka stala vlastníčkou po poručiteľovi [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza: „Žalobca... sa návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 23. 02. 2009... domáhal voči potenciálnym dedičom [REDAKOVANÉ]... zaplata 3.919,74 EUR s príslušenstvom. Uvedená istina pozostávala z neuhradených mesačných zálohových preddavkov za obdobie 05/2006 až 01/2009 a z neuhradených platieb do 1. 5. 2006 vzniknutých po smrti poručiteľa. Po smrti poručiteľa začal a počas podania žaloby až do roku 2009...

Až dňa 13. 04. 2010 prebehlo jednodňové dedičské konanie o novoobjavenom dedičstve – byte, ktoré bolo ukončené vydaním osvedčenia z toho istého dňa... (sp. zn. 65 D/850/2009), na základe ktorého predmetný byt ako výlučný dedič nadobudla sťažovateľka. K zápisu vlastníckeho práva sťažovateľky k bytu... došlo až dňa 21. 07. 2010. Bezodkladne po nadobudnutí vlastníctva dňa 02. 08. 2010 sťažovateľka uhradila dlh podľa koncoročných vyúčtovaní navrhovateľa do 31. 12. 2009..., na základe čoho vzal žalobca... svoj návrh v časti istiny späť.“

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 89/2009-150 z 24. mája 2011 rozhodol o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobkyňi 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy

3 919,74 € od 14. apríla 2010 do 1. augusta 2010, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a zastavil konanie o zaplatenie istiny v sume 3 919,74 €.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa odvolanie v časti, ktorou jej bola uložená povinnosť zaplatiť 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 3 919,74 € od 14. apríla 2010 do 1. augusta 2010, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 Co 289/2011-194 z 30. marca 2012 tak, že označený rozsudok okresného súdu v rozsahu odvolaním napadnutého výroku a výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd následne, vychádzajúc z právneho názoru krajského súdu, v merite veci rozhodol rozsudkom č. k. 11 C 89/2009-234 zo 17. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že zaviazal sťažovateľku uhradiť žalobkyni úrok z omeškania v sume 923,18 € a žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

Proti tomuto v poradí druhému rozsudku okresného súdu v časti, ktorou bolo žalobe vyhovené, podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom na podklade dôvodov v ňom uvedených navrhla rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť. O predmetnom odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 588/2012-272 z 18. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti postupom podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ako vecne správny potvrdil, pričom svoje rozhodnutie v merite veci právne odôvodnil s poukazom na § 460 v spojení s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru v relevantnej časti odôvodňuje takto:

„Krajský súd rovnako ako prvostupňový súd v odôvodnení nezaoberal skutočnosťami, ktoré mali podľa nášho názoru rozhodujúci význam pre vyhodnotenie skutkového a právneho stavu a ich odôvodnenie nie je dostatočné.

Dlhy poručiteľ ku dňu smrti nemal. Úhrady mesačne vopred po jeho smrti nebol dlh poručiteľa. Mesačné úhrady vopred boli záväzkom, ktorý sťažovateľka prebrala dedičstvom ku dňu smrti, ale podmienky plnenia tohto záväzku sú dané § 10 ods. 1 Zákona 182.

V zmysle uvedeného ani nemohlo u sťažovateľky nastať omeškanie s úhradami, v dôsledku čoho nie je ani pasívne legitimovaná na zaplatenie úroku z omeškania pred dátumu nadobudnutia vlastníctva, v súlade s § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.“

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej argumentovala tým, že „... pokiaľ osoba nemala k nehnuteľnosti reálne užívacie a vlastnícke práva, nebolo možné od nej spravodlivo žiadať, aby za nehnuteľnosť hradila poplatky, táto jej povinnosť – aj za spätné obdobie od smrti poručiteľa – môže vzniknúť najskôr priznaním istého právneho statusu, ktorým je... vlastnícky titul v súlade s § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z...

... bez právoplatnosti rozhodnutia o dedičstve nemala sťažovateľka tak práva, ako ani povinnosti spojené s vlastníctvom bytu a nemohla byť tak aktívne, ako ani pasívne legitimovaná..., pokiaľ nenadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o dedičstve...

Okrem toho..., až do doručenia žaloby nebola doručená žiadna výzva na hradenie záloh. Uplatnenie úroku z omeškania je preto za uvedeného stavu nielen nezákonné, ale tiež v rozpore s dobrými mravmi...

Keďže súdy tieto skutočnosti nezohľadnili, bola porušená ich povinnosť zistiť skutkový stav, aplikovať naň právne normy a túto aplikáciu v odôvodnení rozsudku náležite odôvodniť, čím bola sťažovateľka poškodená na svojich právach.“

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie ňou označených práv rozsudkom krajského súdu, toto rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a tiež aby rozhodol o povinnosti krajského súdu uhradiť sťažovateľke trovy konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 305/08).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným,

právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu. Sťažovateľka konkrétne namieta ich nedostatočnosť, pretože všeobecné súdy sa adekvátnym spôsobom nevysporiadali s jej tvrdeniami, ktorými poukazovala na nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie a absenciu výzvy zo strany správcu na úhradu nedoplatkov spojených s užívaním bytu a jej právnych dôsledkov pre posúdenie jej omeškania. Sťažovateľka tiež nesúhlasí s právnym názorom všeobecných súdov týkajúcim sa otázky posúdenia jej pasívnej hmotnoprávnej legitímácie, pričom túto svoju argumentáciu vedie v rovine polemiky s výkladom „podústavného“ práva uskutočneným všeobecnými súdmi v jej veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatňuje.

Krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom v jeho odôvodnení uviedol podstatné časti rozsudku okresného súdu, stanoviská oboch procesných strán k prerokovanej veci, vysvetlil, čoho sa sťažovateľka odvolaním domáhala a čím v odvolacom konaní argumentovala, a, vychádzajúc zo skutkového a právneho stavu zisteného okresným súdom, v časti relevantnej pre toto konanie uviedol toto:

„K odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaná namietala okamih, ktorým sa stala vlastníčkou predmetného bytu, odvolací súd poukazuje na svoj právny názor, ktorý vyslovil vo svojom uznesení č. k. 15 Co 289/2011-194 zo dňa 30. marca 2012, v ktorom vyslovil právny názor, že žalovaná sa vlastníčkou predmetného bytu stala smrťou poručiteľa [REDAKOVANÉ] dňa [REDAKOVANÉ] a týmto dňom prešli na ňu

všetky povinnosti platiť pravidelné mesačné platby do fondu prevádzky, údržby a opráv a platby na zabezpečenie služieb spojených s užívaním bytu. Odvolací súd už v tomto svojom uznesení vyslovil i právny názor, že pokiaľ žalovaná túto povinnosť splnila po lehote splatnosti, žalobcovi, vznikol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. nárok na úroky z omeškania. Bol teda správny záver súdu prvého stupňa, ktorý konštatoval, že žalovaná sa dostala do omeškania a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 923,18 eur za obdobie od 26. 5. 2006 do 1. 8. 2010, kedy žalovaná predmetný nedoplatok uhradila... K ďalšej odvolacej námietke žalovanej, že nebola správcom upovedomená na úhradu nedoplatkov odvolací súd uvádza, že táto povinnosť vyplýva žalovanej i zo zmluvy o výkone správy o priamo z ust. § 10 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. a je teda irelevantné, či žalobca žalovanú upozornil na zaplatenie dlžného nedoplatku.“

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu, aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„V danej veci je nesporné, že navrhovateľ podľa zmluvy o výkone správy vykonáva od 1. 5. 2006 správu bytového domu v [REDAKOVANÉ], v ktorom sa nachádza aj byt, ktorého vlastníčkou sa stala odporkyňa okamihom smrti poručiteľa [REDAKOVANÉ] t. j. [REDAKOVANÉ] Osvedčením o dedičstve z 13. 4. 2010 sp. zn. 65 D 850/2009 v dedičskej veci po [REDAKOVANÉ] uvedený byt.. nadobudla odporkyňa... Ďalej

z dokazovania vyplynulo, že po smrti pôvodných vlastníkov manželov [REDAKOVANÉ] v r. 2004, a 2005 neboli na byt platené žiadne úhrady na fond opráv, odmena správcovi, preddavky na plnenia spojené s užívaním bytu. Zároveň nebol zaplatený ani nedoplatok evidovaný voči právnym predchodcom odporkyne predošlým správcom [REDAKOVANÉ] vo výške 32.581,- Sk. Odporkyňa ku dňu 2. 8. 2010 tieto nedoplatky na istine navrhovateľovi uhradila.

Navrhovateľ si nárok na zaplatenie úroku z omeškania uplatnil na tom skutkovom základe, že neplatením mesačných zálohových platieb k 25. dňu v mesiaci sa dostala odporkyňa do omeškania, rovnako je v omeškaní aj s úhradou sumy nedoplatku ku dňu skončenia správy predošlým správcom. Dlh nebol spochybnený. Je preto dôvodný návrh navrhovateľa, vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, na zaplatenie úroku z omeškania. Nezaplatením mesačných zálohových platieb k 25. dňu v mesiaci vopred sa odporkyňa dostala do omeškania. Súd preto nárok zaplatenie úroku z omeškania navrhovateľovi priznal, po prerátaní správnosti výpočtu jednotlivých súm... Pretože navrhovateľ sa v návrhu domáhal zaplatenia sumy 933,65 eur a súd mu priznal sumu 923,18 eur, vo zvyšku návrhu bol návrh zamietnutý.“

V posudzovanej veci sa k relevantným námietkam sťažovateľky súvisiacim s jej procesnou obranou vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd, pričom z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí a z tohto dôvodu pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP, pričom na zvýraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu uviedol ďalšie dôvody.

V tejto súvislosti možno poukázať na skutkové a právne závery vyplývajúce z citovaných častí odôvodnení označených rozhodnutí všeobecných súdov, z ktorých zreteľne vyplývajú dôvody, ktoré ich viedli k meritórnym zisteniam, čím zároveň svoje rozhodnutia dostatočným spôsobom odôvodnili aj vo vzťahu k sťažovateľkou uvádzaným tvrdeniam.

S odvolaním sa na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Pokiaľ ide o tú časť argumentácie sťažovateľky, v rámci ktorej namieta nesprávnosť právneho názoru všeobecných súdov v otázke posúdenia jej pasívnej vecnej legitímácie, ústavný súd uvádza, že táto námietka je výrazom jej odlišného právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľke sa tak v rámci jej argumentácie nepodarilo preukázať, že by bol rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu založený na takom výklade dotknutých ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich otázku nadobúdania dedičstva a s tým spojeným vznikom práv a povinností dediča, ktorý by popieral ich účel a zmysel. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia týchto súdov, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Okrem dôvodov, na základe ktorých ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky, nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že v danom prípade v súlade s jeho doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013, IV. ÚS 278/2014) vzhľadom na predmet sporu (v hre je úrok z omeškania v sume 923,18 €) ide o tzv. bagateľnú vec, kde uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku nie je považované za efektívne. Ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde, pričom táto skutočnosť by už sama osebe umožňovala odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015